

Qiangli Liang

een gelukkig kunstenaar

**Qiangli Liang exposeert
van 8 t/m 30 mei in de
Kop- en Vierkante zaal**

Zij is niet makkelijk te vinden, de woning van Qiangli Liang. Hij woont in Vlaardingen. Met de trein stap je uit in West, sta je meteen midden tussen de weilanden met een verharde landweg in het midden. Geen mens te zien. "Chineesachtig persoon, kunstenaar?", zei de jonge man achter het loket van het piepkleine stationnetje. "Ik zou maar gewoon rechtdoor lopen, ziet u vanzelf wat woningen. Daar zal het wel zijn."

Doodse stilte heerst alom. In de verte links zie je enorme hijskranen, rokende schoorstenen en zo nu en dan een ferryboat, waarvan het lijkt of hij op de horizon vaart.

Opgewekt begin ik aan de wandeling door het Hollandse polderlandschap naar onbekende verten. Prachtig weer, heldere lucht met witte wolken en kwetterende vogels. Een enkele koe in het gras. Een fantastisch gevoel. Het landschap waar Qiangli, zoals hij mij later bekende, ook zo van houdt. Want de miljoenenstad in China waar hij woonde was een grote steenwoestijn.

Kleuterspeelgoed

Na een kwartier nam de weg een bocht en inderdaad: schitterende boerderijen doemden op. Al gauw was het nummer gevonden waar Qiangli zou moeten wonen. Maar ik zag alleen maar een boerderij met verantwoord houten kleuterspeelgoed. Nog steeds geen mens die wat wist. Overal omheen gelopen, op deuren geklopt. Alleen een kip liep me voor de voeten. Toen ineens stond Qiangli voor mij. Gelukkig, toch goed. Lachend begroeten we elkaar en gaan naar binnen. De trap op. Boven blijkt het ruime atelier te zijn, waarnaast de woonkamer.

Qiangli Liang: "Kunst gaat over verwondering van de werkelijkheid en het vinden ervan. Over schoonheid door de eeuwen heen. Tegenwoordig gaat het vaak over de lelijkheid, want dat is nieuw en vernieuwend moet het zijn. Vaak wil kunst shockeren. Iedere kunstenaar streeft naar iets. Ik streef naar harmonie en geniet van het proces die te vinden en in mijn schilderijen weer te geven."

Qiangli spreekt en leest verbazend goed Nederlands voor iemand die nog geen tien jaar in Nederland woont en uit een totaal tegengestelde cultuur komt.

Qiangli: "Ik zet massa tegenover individu, rust tegenover onrust, onzekerheid tegenover zekerheid."

Je kunt er niet over praten

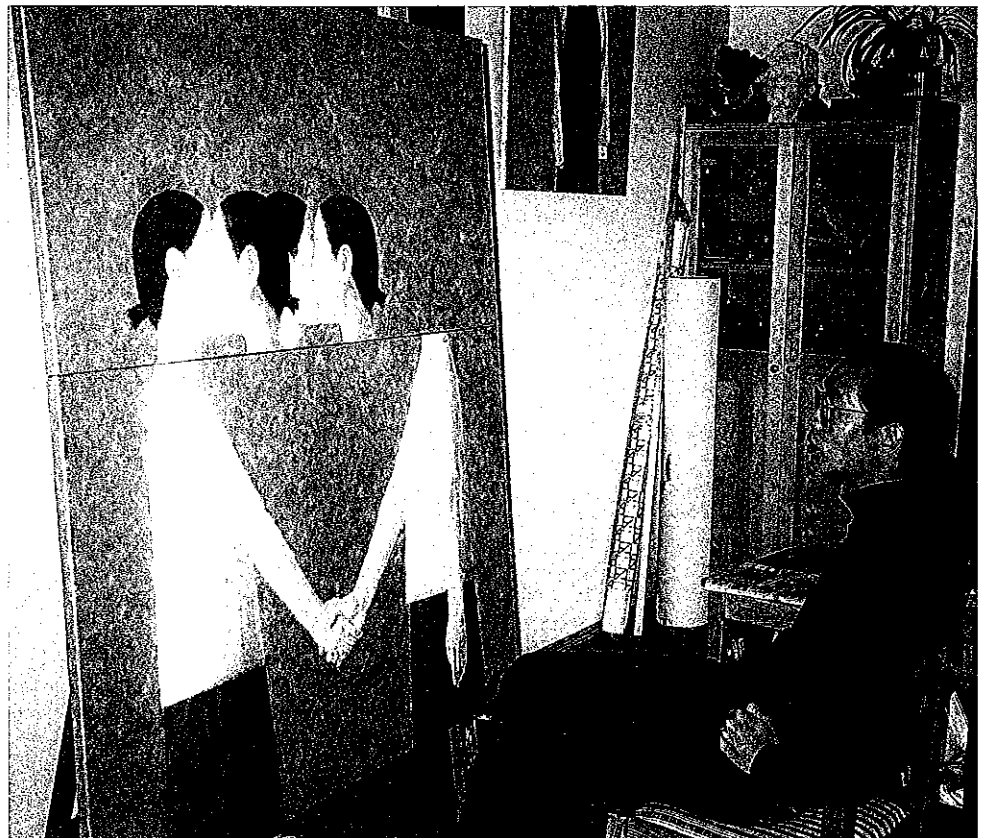
Hij heeft aan den lijve ondervonden wat deze

onderwerpen betekenen. Vlak na de gebeurtenissen op het Plein van de Hemelse Vrede besloot hij te vertrekken. Als student had hij voor zijn leven te vrezen. Denk niet dat zo'n besluit makkelijk is. Maar hij had geen keus. "Je kunt er met niemand over praten. Niet met je ouders, niet met je familie en al helemaal niet met vrienden."

Door de kennis van een klein beetje Engels kon hij zich verstaanbaar maken en leerde in korte tijd Nederlands. Elk baantje dat hij kon krijgen, pakte hij aan. Zo ging dat door, tot hij kans zag te gaan doen wat hij altijd al gewild had: schilderen. In zijn geboorteplaats had hij al een grafi-

De stijl van Qiangli is sterk verwesterd. Zijn onderwerpen zijn duidelijk herkenbaar, maar wel symbolisch. De artistieke interpretatie is figuratief. Eenzaamheid, verlangen naar familie en vrienden, angst en verdriet zijn de thema's.

Qiangli: "Ik kijk niet met mijn ogen, maar met mijn ziel. Dan wordt ik niet afgeleid. Maar al schilderend gebruik ik mijn ogen wel. Ik probeer de stilte en de onderhuidse spanningen voelbaar te maken en vast te leggen. Door groten-deels in de kleur helder oker/geel laag over laag te schilderen, wil ik dat zien te bereiken en de contrasten te versterken. Ik probeer in mijn werk

Naar binnen gekeerd geven ze elkaar toch zo nu en dan een hand. Dat zijn de emoties.

sche opleiding genoten, waardoor de overstap niet zo moeillijk was.

Qiangli: "Jullie hebben zoveel prachtige kunst: Rembrandt, Vermeer. Later Van Gogh en Mondriaan. Maar vooral Vermeer, daar heb ik veel aan gehad. Hij was de meester van de totale stilte.

Ik deed meteen mee aan een project van het Bijbels Museum in Amsterdam. Met mijn serie tekeningen betreffende een passage uit het leven van Job ontving ik zowaar de aanmoedigingsprijs. In datzelfde jaar viel mij ook die prijs van Pulchri toe, nadat ik in 1995 lid van het genootschap was geworden. Dat werkt stimulerend."

evenwicht te vinden tussen jing en jang, tussen oorlog en vrede."

Overigens constateert hij dat er veranderingen in zijn werk plaatsvinden. Hij heeft een nieuwe weg ingeslagen. Het verhalende is verdwenen. De schilderijen worden enigszins surrealistisch. De visionaire wereld van het onderbewustzijn is ontstaan. Een zinsbegoocheling. Droombeelden. Het oker/geel is gedeeltelijk verdwenen, er is helder groen/blauw bij gekomen. "Een interessante ontwikkeling in mijn werk", constateert Qiangli. "Het schilderen geeft mij een geluksgevoel, wat wil ik nog meer."

Marianne Domnisse

PB 2/99